

- a) hij niet heeft aangetoond hoe de openbaarmaking van de namen van de delegaties het besluitvormingsproces van de instelling ernstig zou ondermijnen;
- b) hij niet heeft aangetoond dat het risico bestaat dat de standpunten van de delegaties niet meer schriftelijk zouden worden ingediend en evenmin hoe het besluitvormingsproces van de instelling daardoor ernstig zou worden ondermijnd; en
- c) hij geen rekening heeft gehouden met het hoger openbaar belang van de openbaarmaking van de identiteit van de nationale delegaties.

Ten tweede voert verzoekster aan dat de Raad de motiveringsplicht heeft geschonden die volgt uit artikel 253 EG en de artikelen 7, lid 1, en 8, lid 1, van verordening (EG) nr. 1049/2001.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie (PB L 145, blz. 43).

Beroep ingesteld op 16 juni 2009 — Nikolaou/Rekenkamer

(Zaak T-241/09)

(2009/C 205/76)

Procestaal: Grieks

Partijen

Verzoekende partij: Kalliopi Nikolaou (Athene, Griekenland) (verteenwoordiger: V. Christianos, dikigoros)

Verwerende partij: Rekenkamer

Conclusies

- de Rekenkamer veroordelen om de door mevrouw Nikolaou geleden immateriële schade te herstellen met de volgende middelen:
 - door het doen van een officiële mededeling, in samenwerking met mevrouw Nikolaou wat betreft de inhoud ervan — die ook aan deze laatste zal worden meegedeeld —, aan alle communautaire autoriteiten en met name aan het Europees Parlement, de Europese Commissie en alle andere communautaire instellingen en organen, betreffende de vrijspraak van mevrouw Nikolaou van de haar ten laste gelegde beschuldigingen;
 - door het publiceren van een officiële bekendmaking in de Luxemburgse, Duitse, Griekse, Franse, Spaanse en Belgische dagbladen die over mevrouw Nikolaou nega-

tieve commentaren hebben gepubliceerd met als bron de Rekenkamer, alsook in „European Voice”, betreffende de vrijspraak van mevrouw Nikolaou van de haar ten laste gelegde beschuldigingen;

- subsidiair, indien de Rekenkamer de reputatie van mevrouw Nikolaou niet met bovenstaande middelen herstelt, ze veroordelen om aan laatstgenoemde te betalen, als financiële genoegdoening voor haar immateriële schade, de som van 100 000 EUR, vermeerderd met rente vanaf de datum waarop het „Request for compensation” van 14 april 2009 haar is meegedeeld tot de datum van betaling, welke som door mevrouw Nikolaou zal worden gebruikt voor de genoemde mededelingen en bekendmakingen;
- de Rekenkamer veroordelen om aan mevrouw Nikolaou te betalen, als financiële genoegdoening voor de immateriële schade die zij heeft geleden door de procedures voor de Luxemburgse rechterlijke instanties, de som van 40 000 EUR, vermeerderd met rente vanaf de datum waarop het „Request for compensation” van 14 april 2009 haar is meegedeeld tot de datum van betaling;
- de Rekenkamer veroordelen om aan mevrouw Nikolaou te betalen, als financiële genoegdoening voor de materiële schade die deze laatste heeft geleden door de procedures voor de Luxemburgse rechterlijke instanties, en inzonderheid voor de juge d'instruction en het tribunal d'arrondissement de Luxembourg, de som van 57 771,40 EUR, overeenkomend met het honorarium van meester Hoss voor de genoemde verschijningen, en de som van 4 000 EUR, overeenkomend met haar reiskosten naar Luxemburg voor die verschijningen, namelijk 1 500 EUR om te verschijnen voor de juge d'instruction en 2 500 EUR om te verschijnen voor het tribunal d'arrondissement de Luxembourg, dat alles vermeerderd met rente vanaf de datum waarop het „Request for compensation” van 14 april 2009 haar is meegedeeld, tot de datum van betaling;
- de Rekenkamer verwijzen in de kosten van mevrouw Nikolaou voor het onderhavige geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster betoogt dat de Rekenkamer op onmiskenbare wijze inbreuk heeft gemaakt op specifieke bepalingen die aan particulieren rechten toekennen en op fundamentele rechten die zij bij de uitoefening van haar bevoegdheden in acht moet nemen.

In de eerste plaats stelt verzoekster dat de Rekenkamer onmiskenbaar artikel 4 van verordening nr. 45/2001 ⁽¹⁾, artikel 2 van besluit 99/50 van de Rekenkamer en de bijstandsplicht heeft geschonden, door toe te staan dat beschuldigingen tegen mevrouw Nikolaou ter kennis van derden kwamen alvorens enig officieel onderzoek was gevoerd. Volgens verzoekster heeft de Rekenkamer niets gedaan om die lekken te voorkomen en heeft zij ook later nooit de moeite genomen om die beschuldigingen te verifiëren en in te trekken, hetgeen verzoekster een aanzienlijke immateriële schade heeft toegebracht.

In de tweede plaats heeft de Rekenkamer onmiskenbaar inbreuk gemaakt op de artikelen 2 en 4 van besluit 99/50, het recht van verweer van verzoekster en het beginsel van onpartijdigheid van het onderzoek, in samenhang met het beginsel van goed bestuur, toen zij het voorbereidend onderzoek ten laste van verzoekster heeft gevoerd. Deze gedraging heeft verzoekster immateriële schade, maar ook aanzienlijke materiële schade toegebracht, omdat verzoekster op grond van de gegevens van het onderzoek naar de Luxemburgse rechterlijke instanties is verwezen en hoge kosten heeft moeten maken.

In de derde plaats heeft de Rekenkamer op onmiskenbare wijze de bijstandsplicht en het beginsel van goed bestuur geschonden, doordat zij gegevens waarover zij beschikte en die van beslissend belang waren voor de vrijspraak van verzoekster van de haar ten laste gelegde beschuldigingen, niet aan de Luxemburgse rechterlijke instanties heeft overgemaakt. Verzoekster betoogt vervolgens dat die gegevens betrekking hadden op het probleem van de verlopen van het personeel van de Rekenkamer en dat zij, indien overgemaakt, de verwijzing naar de onderzoeksinstanties en de Luxemburgse strafrechtbank zouden hebben voorkomen en tot herstel van haar eer en aanzien zouden hebben geleid.

In de vierde plaats heeft, volgens verzoekster, de Rekenkamer onmiskenbaar het beginsel van onpartijdigheid en goed bestuur geschonden door te besluiten de zaak van verzoekster naar de rechtbank te verwijzen. Deze gedraging heeft verzoekster nog grotere immateriële schade toegebracht.

In de vijfde plaats heeft, volgens het betoog van verzoekster, de Rekenkamer onmiskenbaar haar bijstandsplicht geschonden door niet in een officieel besluit verzoekster onschuldig te verklaren en door te verzuimen mevrouw Nikolaou na haar vrijspraak in eer te herstellen. Door dit verzuim bleef twijfel over de onschuld van mevrouw Nikolaou bestaan en werd haar een verdere immateriële schade toegebracht.

(¹) Verordening (EG) nr. 45/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2000 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens door de communautaire instellingen en organen en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (PB 2001, L8, blz. 1).

Beroep ingesteld op 24 juni 2009 — Schröder/CPVO — Hansson (Lemon Symphony)

(Zaak T-242/09)

(2009/C 205/77)

Taal van het verzoekschrift: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Ralf Schröder (Lüdinghausen, Duitsland) (vertegenwoordigers: T. Leidereiter en W.-A. Schmidt, advocaten)

Verwerende partij: Communautair Bureau voor plantenrassen (CPVO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Jørn Hansson (Søndersø, Denemarken)

Conclusies

- vernietiging van de beslissing van de kamer van beroep van verweerder van 23 januari 2009, en
- verwijzing van verweerder in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Plantenrassen waarvoor een communautair kwekersrecht geldt: Lemon Symphony

Houder van het communautair kwekersrecht: Jørn Hansson

Beslissing die bij de kamer van beroep van het Communautair Bureau voor plantenrassen is aangevochten: weigering van nietigverklaring van het communautair kwekersrecht voor Lemon Symphony overeenkomstig artikel 20, lid 1, sub a, van verordening (EG) nr. 2100/94 (¹)

Partij die bij de kamer van beroep beroep heeft ingesteld: verzoeker

Beslissing van de kamer van beroep: verwerping van het beroep

Aangevoerde middelen:

- schending van artikel 76 van verordening nr. 2100/94 en van de in artikel 81 van verordening nr. 2100/94 bedoelde algemeen aanvaarde beginselen van procesrecht doordat de kamer van beroep de in de aangevochten beslissing voorliggende feiten niet voldoende heeft onderzocht;
- schending van artikel 20, lid 1, sub a, en van artikel 7 van verordening nr. 2100/94 doordat de kamer van beroep blijkbaar ten onrechte ervan uitgaat dat verzoeker niet heeft kunnen aantonen dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 20, lid 1, sub a, en dus de draagwijdte van deze voorschriften foutief heeft beoordeeld;
- schending van artikel 75 van verordening nr. 2100/94 doordat de kamer van beroep haar beslissing heeft genomen op gronden waarover verzoeker zijn standpunt niet heeft kunnen bepalen voordat deze beslissing werd genomen;
- schending van artikel 63, leden 1 en 2, van verordening (EG) nr. 1239/95 (²) doordat niet volgens de voorschriften verslag van de mondelinge behandeling is gemaakt.

(¹) Verordening (EG) nr. 2100/94 van de Raad van 27 juli 1994 inzake het communautaire kwekersrecht (PB L 227, blz. 1).

(²) Verordening (EG) nr. 1239/95 van de Commissie van 31 mei 1995 houdende voorschriften ter uitvoering van verordening (EG) nr. 2100/94 van de Raad betreffende de procedures voor het Communautair Bureau voor plantenrassen (PB L 121, blz. 37).